

2.2.8

2.2.8.4.

J ó z e f

* 19.10.1874 Majdan Zbydn.
+ 17.10.1936 Sambor

ż. Katarzyna z d. Stachurska
* 25.08.1878 Zaleszany
+ 20.06.1964 Legnica

Józef Chciuk
w stroju org. „Sokół”

2.2.8.4.1.

C e c y l i a

* 1902 Kopanki k. Kałusza
+ 1984 Szczecin

m. Stanisław **Dziurlay**

2.2.8.4.1
Dzi

2.2.8.4.2.

W ł a d y s ł a w a

* 7.02.1904 Kopanki k. Kałusza
+ 4.09.1990 Legnica

m. Józef **Englert**
*1880 Złoczów +1961 Legnica

2.2.8.4.3.

A m a l i a

* 2.01.1907 Kopanki k. Kałusza
+ 5.12.1986. Legnica

2.2.8.4.4.

K a z i m i e r z

*28.01.910 Kalinów k.Sambora
+ trag. po 19.5.1940 Bykownia

ż. Wanda z d. **Szewczuk**

2.2.8.4.5.

E l i g i u s z

Stanisław

*24.04.1917 Radłowice k Sambora
+19.08.2007 Legnica

2.2.8.4.5

2.2.8.4.6.

Z o f i a**Helena**

* 1919 Radłowice
+ 1939 Sambor

2.2.8.4.7

M a r i a.

* 16.08.1921 Radłowice
k. Sambora

m. Andrzej **Daciów**

2.2.8.4.7
Dac.

Józef Chciuk (2.2.8.4), ur.19.10.1874 w Majdanie Zbydniowskim. Ukończył lwowską Szkołę Melioracyjną. Do wybuchu I W.Św. pracował przy regulacji Dniestru mieszkając w Kopankach. W 1914 r. wyjechał ewakuowany do N. Sącza. Pracował przy regulacji Wisły i Dunajca. Po wojnie mieszkał w Radłowicach i w Samborze, ponownie regulując i nadzorując brzegi Dniestru i jego dopływów. Zmarł nagle w Samborze w 1936 roku. Został pochowany w Radłowicach.

Kazimierz Tadeusz Chciuk (2.2.8.4.4.) ur. 28. 01.1910 r. w Kalinowie koło Sambora, zginął tragicznie w maju 1940 r., s. Józefa i Katarzyny ze Stachurskich.

Zamiłowany sportowiec, kolarz i narciarz. Z zawodu technik melioracyjny. Pracował przy regulacji brzegów Dniestru, Strwiąża i Młynówki.

W 1935 r. ożenił się z Wandą z domu Szewczuk.

Po zakończeniu działań wojennych w 1939 roku, pozostał wraz z rodziną na terytorium okupowanym przez ZSRR.

W lutym 1940r. NKWD aresztowało znaczną grupę osób po odnalezieniu ukrytej radiostacji. Nie wiadomo do jakiej organizacji konspiracyjnej należeli, na czym polegała ich działalność, ani jaką w tej działalności rolę odgrywać miała radiostacja. Wśród osób aresztowanych w związku z tą sprawą był Kazimierz, aresztowany 17 lutego w Samborze. Prowadzone przez NKWD śledztwo toczyło się przez cztery miesiące. Siostra Kazimierza, Władysława Englertowa, przynosząca bratu prowiant do więzienia otrzymała jedyną i ostatnią wiadomość napisaną na skrawku oderwanego od

koszuli materiału, w której donosił, że jest zdrowy i prosił o jedzenie. W czerwcu 1940 r. resztowa - nych w związku z odkryciem radiostacji przewieziono do Lwowa, do więzienia „Brygidki”. Jeden z aresztowanych, który powrócił do Sambora, przekazał rodzinie, że Kazimierz był bardzo bity podczas śledztwa w lwowskim więzieniu. Kontakt z rodziną urwał się z chwilą wywiezienia do Lwowa. Po wojnie, przez wiele lat, rodzina poszukiwała zaginionego przez różne instytucje i ogłoszenia prasowe w kraju i za granicą. Nie przyniosło to żadnego wyjaśnienia jego losów. Wszelki śluch po nim zaginął.

Zmiany polityczne zaszły w po roku 1989, stopniowa normalizacja stosunków z nowopowstałą Ukrainą i wzajemne akcje dobrej woli, spowodowały ponowne podjęcie poszukiwań m.in. przez Ministerstwo Sprawiedliwości. W październiku 1994 roku Andrzej Daciów, siostrzeniec Kazimierza Chciuka otrzymał pismo z Departamentu Prokuratury Min. Sprawiedliwości informujący, że - *...na uzyskanej ostatnio od władz Ukrainy liście, w poz. 3148 figuruje "Chciuk Kazimir Józefowicz, numer 65/3-26. "65/3" jest to oznaczenie listy przesyłanej z Moskwy do miejscowego NKWD z poleceniem wykonania egzekucji. "26" to kolejny nr na tej liście. Nie są niestety nadal znane bliższe okoliczności, ani miejsce rozstrzelania wymienionych na liście osób - wiadomo jedynie, że lista egzekucyjna nr 65/3 datowana była krótko po 19 maja 1940 roku. ...*

Według informacji przekazanej Autorowi 15.05.05. przez Jerzego M. Pileckiego -V Prezesa ZG Stowarzyszenia Przyjaciół Ziemi Drohobyckiej - z dociekań prowadzonych przez ks. Peszkowskiego wynikało domniemanie - potem potwierdzone, że miejscem kaźni Kazimierza Chciuka była Bykownia k. Kijowa.

Źródła: - Mieczysław Michalski – opracowanie „Samborska Radiostacja 1940”,

- listy Władysławy Englertowej i Eligiusza Chciuka do Adama M. Chciuka,

- korespondencja Marii i Barbary Daciów z Adamem M. Chciukiem,

- Pismo Min. Sprawiedliwości, Dept. Prokuratury nr PR I Oz 183/91 z dn. 11.10.94. do Andrzeja Daciowa - w posiadaniu rodziny, -

- Polski Cmentarz Wojenny -Kijów Bykownia; Lista Cmentarna - ROPWiM; W-wa, 2015.

2.2.8.4

2.2.8.4.1.

Cecylia

*12.03.1902 Kopanki k. Katusza
+ 8.05.1981 Szczecin

m. Stanisław **Dziurlay**

Cecylia i Stanisław Dziurlay (1970 r.)

**M a r i a
Dziurlay**

+ 07 (08). 2002 Lubartów

m.1°. Franciszek **Górczak**

m.2°. Jerzy **Pawełkiewicz**

**Aleksander
Dziurlay**

*

ż. Mila

Informacje zawarte w tej tablicy
pochodzą od Witolda Chciuka (2.2.8.4.5.1.)

2.2.8.4.1; Dzi

1.

2.

3.

1. Katarzyna Chciukowa (2.2.8.4.)
2. Władysława Englertowa (1976 r.)
3. Józef Englert (1949 r.)
4. Amalia Chciuk
5. Zofia, Helena Chciukówna

Fotografie ze zbioru Marii i Barbary Daciów

4.

5.

Genealogia Rodu Chciuków
Zebrali i opracowali: Adam M. Chciuk ©
Łódź 2003.

2.2.8.4 - foto

Cecylia Dziurłayowa (2.2.8.4.1.), c. Józefa Chciuka i Katarzyny ze Stachurskich.

Po śmierci ojca wraz z matką i młodszym rodzeństwem utrzymywała się z emerytury po ojcu i z gospodarstwa. Wyszła za mąż za nauczyciela, Stanisława Dziurłaya.

W czasie okupacji, w Jaśle, jako inspektor szkół rolniczych pod niemieckim zarządem, wykorzystując swoje możliwości St. Dziurłay dał schronienie i pracę rodzeństwu żony. Po przejściu frontu w ramach repatriacji przewiezieni na tzw. *Ziemie Odzyskane*, osiedli w Szczecinie.

Władysława Englertowa (2.2.8.4.2.), c. Józefa Chciuka i Katarzyny.

Wyszła za mąż za Józefa Englerta kilka lat przed wybuchem II. W. Św. Zamieszkali w Złoczowie, gdzie J. Englert był dyrektorem Ubezpieczalni Społecznej, następnie do wybuchu wojny we Lwowie, gdzie piastował to samo stanowisko. W czasie wojny i po przejściu linii frontu na zachód, przeszli wspólny wszystkim Polakom zamieszkującym ziemie Polskie zagarnięte przez Związek Sowiecki los prześladowanych, a następnie wypędzonych.

W następstwie akcji repatriacyjnej Englertowie osiedli w Kluczborku, pod koniec lat pięćdziesiątych przenieśli się do Legnicy i zamieszkali z rodziną brata Władysławy, Eligiusza. W 1961 r. Józef Englert zmarł na raka płuc, Władysława mieszkała z bratem do końca życia. Władysława Englertowa, *Ciocia Władzia* w rodzinnym nazewnictwie, przez długi czas nestorka rodziny zarówno z racji wieku, jak i zajmowanej pozycji, była omnibusem wiedzy o rodzinie, utrzymywała więź z oddalającymi się od siebie jej gałęziami, utrzymywała pamięć o odeszłych pokoleniach. Utrzymywała też do ostatnich dni życia korespondencyjny kontakt z wieloma osobami z rodziny. Jej listy służyły Autorowi niniejszego opracowania informacjami, wskazówkami, a nawet adresami, jeszcze w kilkanaście lat po Jej śmierci.

Amalia Chciuk (2.2.8.4.3.) c. Józefa i Katarzyny.

Dzieliła trudny los z rodzeństwem w czasie okupacji. Aby uniknąć robót w Rzeszy ukrywała się u siostry Cecylii w Jaśle. Po wojnie zamieszkała w Ząbkowicach Śląskich i pracowała w Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w latach 1947 -55, jako Statystyk Powiatowy. W roku 1955 przeniosła się do Legnicy i w Prezydium Miejskiej Rady Narodowej, jako Statystyk Miejski przepracowała aż do emerytury. Za mąż nie wyszła.

Maria Daciowowa (2.2.8.4.7.) c. Józefa i Katarzyny. Do 1943 r. mieszkała w Samborze.

Wezwana do wyjazdu do pracy przymusowej do Niemiec, uciekła wraz z narzeczoną do siostry Cecylii do Jasła. Tam też wyszła za mąż w 1944 r. za Andrzeja Daciów. Do 10.1945 r. przebywała z mężem w Bieczu, gdzie urodził się ich pierwszy syn, po czym zostali repatriowani do Pomorza na Śląsku. Ostatecznie osiedli w Opolu.

Źródła: - listy: - Władysława Englertowa (2.2.8.4.2),
 - Witold Chciuk (2.2.8.4.5.2).
- relacja ustna: - Maria Daciowowa (2.2.8.4.7.).